

ת"ד 7933/03/17 - מדינת ישראל נגד כפיר שלום

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

15 יולי 2018

ת"ד 7933-03-17 מדינת ישראל נ' שלום

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה

מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עו"ד אלדר

נגד

כפיר שלום

הנאשם

ע"י בא כוחו עו"ד קובי טל

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין נהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 1.11.16, בשעה 09:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בחולון, ברחוב דב הוז, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו בסמוך לבית מספר 60, ניסה לעקוף רכב שעמד בנתיב הימני, כאשר במקביל, החלה הנהגת, נ פ, לצאת מהרכב, אך במהלך העקיפה, סטה לעבר הרכב העומד ומחץ את נהגת הרכב.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה המעורבת חבלות של ממש - שברים מרובים בעמוד השדרה ובצלעות, חבלות פנימיות, כולל דימום בריאה, אושפזה במחלקה לטיפול נמרץ ונזקקה ולתקופת אשפוז ושיקום.

הכרעת הדין ניתנה ביום 25.3.18 ולבקשת הסנגור, נדחה מועד הטיעונים לעונש, ליום 29.4.18, במעמד הנאשם.

הצדדים טענו לעונש, כמפורט בפרוטוקול, כאשר בתמצית, עתרה ב"כ המאשימה לעונש של מאסר בפועל, לתקופה שלא תפחת מ-3 חודשים ולו בעבודות שירות, פסילה בפועל שלא תפחת משנתיים, מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס כספי ופיצוי לנפגעת ואילו, ב"כ הנאשם, עתר לעונש של פסילה בפועל, שיפחת מפסילת המינימום הקבועה בחוק וכן ביקש כי בית המשפט יימנע כליל מעונש של מאסר בפועל.

הנאשם עצמו הביע צער על האירוע וביקש להתחשב בכך שהוא מפרנס את משפחתו כנהג.

בטרם מתן גזר הדין, נשלח הנאשם אל שירות המבחן, על מנת שימליץ על תוכנית של"צ בעניינו.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על גרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, כאשר מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א)

לחוק העונשין וכפי שנקבע בע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל:

בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק (סעיף 40ג(ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשם".

הערך החברתי ומידת הפגיעה

הערך החברתי שנפגע, כתוצאה מנהיגתו חסרת הזהירות של הנאשם, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

ברע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת".

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, נאמר: "תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

מדיניות הענישה הנהוגה

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על חיי הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה עפ"ת 13694-01-14 שגב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 62536-01-13 סבן נגד מדינת ישראל, עפ"ת 40943-03-14 נגל נגד מדינת ישראל, עפ"ת 10576-12-10 רודקוביץ נגד מדינת ישראל וכדברי כבוד הש' בן יוסף, בעפ"ת (15291-10-12) ראובן ששון נגד מדינת ישראל: "תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה..." ובעפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נגד מדינת ישראל: "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים...".

בעפ"ת 36094-10-11 שטרית נגד מדינת ישראל, דובר בפגיעה בשלוש הולכות רגל. האחת סבלה משבר בדנס וחוליות C5-C6, דימומים פנימיים במוח. השנייה סבלה שברים מרובים ועברה ניתוחים רבים ושיקום. השלישית סבלה מפגיעות ראש ודימום מוחי, שברים פתוחים בגפיים וקרע בסרעפת. במקרה זה העמיד בימ"ש של ערעור את משך הפסילה על 11 חודשים תוך שלזכות הנאשמת נזקק עבר תקין, הודיה ותסקיר חיובי.

בעפ"ת 21792-04-11 סוואחרה נגד מדינת ישראל, נדחה ערעור על עונש הכולל פסילת רישיון ל-8 חודשים למי שפגע בהולכת רגל וגרם מספר שברים בפלג גופה השמאלי אשר הצריכו אשפוז לצורכי ריפוי וטיפול בבית החולים למשך כחודש וחצי.

ברע"פ 8035/13 אחרר נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 18 חודשי פסילה, פסילה על תנאי קנס והתחייבות למי שפגע בשני הולכי רגל על מעבר חצייה וגרם לשברים באגן ובמקומות נוספים וכן פגיעה באיברים פנימיים.

ברע"פ 1420/13 זורקובסקי נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 7 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס למי שנהג בחוסר זהירות ונסע לאחר תוך פגיעה בהולכת רגל שנגרמו לה שברים בכף הרגל.

בעפ"ת 7554-06-13 אורנשטיין נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 12 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס למי שנסע לאחר במגרש חנייה, פגע בהולכת רגל וגרם לה שברים בעצמות הירכיים, ניתוח ושיקום.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בה הורשע הנאשם והתוצאות הקשות של התאונה, כולל פסילה בפועל, לתקופה שבין 8 חודשים ל-18 חודשים, פסילה מותנית, קנס כספי ולעיתים, רכיבים נוספים, כגון - מאסר מותנה או מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, עבודות לתועלת הציבור ופיצוי לנפגעת.

גובה הקנס ייקבע בהתאם לרף העליון של ברירות הקנס כיום, ₪ 1500 ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

כעולה מהכרעת הדין, מצאתי כי לנפגעת בתאונה, תרומה משמעותית לאירוע ולתוצאותיו הקשות, עת יצרה מפגע בכביש וסיכנה את עצמה ואת יתר עוברי הדרך, בכך שעצרה רכבה בנתיב נסיעה ויצאה ממנו, לעבר הכביש, מבלי שנתנה דעתה לתנועת כלי הרכב במקום.

מנגד, לנאשם היה שדה ראייה פתוח וכפי שפירטתי בהרחבה בהכרעת הדין - "חוסר הזהירות באופן נהיגתו של הנאשם, בא לידי ביטוי בכך, שכבר בשלב בו הבחין בדלת הרכב העומד נפתחת, דבר המעיד על נהג/ת העומדים לצאת מהרכב, היה עליו לסטות מעט שמאלה, בתוך הנתיב השמאלי, אך במקום זאת, בחר, להמשיך בנסיעה, להתקרב עוד אל הרכב העומד, לצפור ורק בשלב בו יצאה המעורבת מהרכב, לבלום בלימת חירום, עד כדי איבוד שליטה על הרכב.

הנאשם נהג בכביש רטוב, מגשם ראשון, במהירות של 20 קמ"ש, לטענתו ובמהירות שכזו, מצופה מנהג מקצועי, כמו הנאשם, להגיב לסיטואציה מפתיעה בכביש, מבלי לאבד שליטה על רכבו. לטעמי, בלימת החירום של הנאשם, מעלה ספק אם אכן, נהג במהירות של 20 קמ"ש, כפי שהוא טוען והעובדה כי נמנע מלמסור את

דיסקת הטכוגרף של הרכב, מחזקת ספק זה. אין זה סביר בעיני, כלל ועיקר, כי הנאשם החזיק ברשותו ראייה משמעותית כל כך, שיש בה כדי לתמוך בגרסתו בנוגע למהירות נסיעתו הנמוכה ולא פעל בכל דרך, על מנת להעבירה ליחידה החוקרת, אף שהצהיר כי יעשה כן, במהלך חקירתו במשטרה".

לאור מכלול הנסיבות, כמפורט לעיל, אני קובעת כי רשלנותו של הנאשם הייתה ברמה בינונית.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם נוהג משנת 2005, עברו התעבורתי כולל 16 הרשעות קודמות, רובן מסוג ברירת משפט ומדובר באירוע ראשון של תאונת דרכים. עברו הפלילי של הנאשם התיישן ואין מקום לייחס לו משקל כלשהו במקרה שבפני.

הנאשם לא הודה באחריותו לגרם התאונה ולנתון זה, תהיה השלכה מסוימת על גזר הדין, שכן, אינו זכאי ל"הנחת הודיה", כעולה מהלכת בית המשפט העליון ולענין זה, ראה -

רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל, שם נאמר:

"בדין קבעו הערכאות הקודמות, כי, משבחרה המבקשת לממש את זכותה ולנהל משפט הוכחות, הרי, שאין עוד לזקוף לזכותה את הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, וקבלת אחריות על המעשים".

רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל, שם נאמר:

במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם מכיר בפגיעה למעורבת ומצר עליה ונמצא כי הוא מתאים לביצוע עבודות לתועלת הציבור.

בנסיבות המקרה, לא מצאתי כי יש להשית על הנאשם פיצוי למעורבת בתאונה ויש לשער כי תמצא את הסעד המתאים, בהליך אזרחי.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 3000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 15.8.18.

הנאשם מזהר כי אי תשלום במועד ולו של אחד השוברים, יוביל לתוספת ריבית פיגורים וככלל, בית המשפט לא ייעתר לבקשות לביטול ריבית הפיגורים, למעט במקרים חריגים.

2. פסילה בפועל למשך 10 חודשים.

הפסילה תחל לא יאוחר מיום 15.8.18, בשעה 10:00.

3. 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני דנה את הנאשם ל-4 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה וגרם תאונות דרכים עם חבלות של ממש.

5. הנאשם יבצע עבודות לתועלת הציבור, בהיקף של 200 שעות, כאמור בתוכנית שהכין עבורו שירות המבחן.

הובהר לנאשם כי אם לא יבצע את המוטל עליו כהלכה, יש בסמכות בית המשפט לגזור עליו עונש אחר כחלופה.

המזכירות תעביר עותק הפרוטוקול אל שירות המבחן.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ג' אב תשע"ח, 15 יולי 2018, במעמד הנוכחים.